

ק"ש : שמע ישראל

(לג, א) שמע זיווג חי' דאו"א. בנה"ש כ"ז
ע"ב כ' בשמע לזווג זיווג פרי'

החי' ובישראל לזווג פרי' האמצ' והפני'. ונראה
דבסי' קצר בזה וכ' בשמע זיווג חי' דאו"א
דהיינו ישו"ת הנק' חי' דאו"א, וכלל בזה הג"פ
שלהם החי' והאמצ' והפני'. וכיוון שהם בפר'
נפרדים א"כ כל המשכת מו' צריכה להיות מאי'
וגם מאבא. אלא שמו' דנה"י קרא אותם בשם אי'
ודכתב"ד ותג"ת בשם יש"ס כנלקו"ד פשוט ועי'
פת"ע י"ז ב' סוד"ה ישראל.

(לג, א) שמע ומצוייר באותה השורה זיווג
חי' דאו"א, ולמטה מתבת שמע
ברור רפ"ח. ונראה לקו"ד שצריך לברר ואח"כ
לזווג. לא מבעא אם גא' כדמשמע מהרב מע"א
דפ"ד ע"ב ד"ה וכוון שהברור הזה הוא לצורך
הזיווג הזה דחי', דפשיטא דצריך לברר ואח"כ
לזווג, אלא גם לדברי הפת"ע והש"ש (שציינתי
כאן בד"ה שמע ומצויר רפ"ח) שהבירור הוא למו'
דגד' בתיבת אחד, ג"כ צ"ל כן. שלפי מה
שרשמתי בעניותי לעי' ד"ה ע"י מ"ע וכו'
במ"ש המע"א וכ"ן מנה"ש כך היא המדה שכדי
להמשיך מו' דחי' צריך בתחי' לברר בירורי
הגד' ע"ש. ותהיה הכונה א"כ מלמטה למעלה,
בירור ואח"כ זיווג, ז"ן לכאו' לע"ע וא"ש את"ם.

(לג, א) שמע זיווג תיצו' או"א ג' יהודים.
עי' מע"א דפ"ה ע"ב מה
שנסתפק בזה. ולקו"ד לפי מ"ש הוא ז"ל שם
בע"א ד"ה זיווג וכו' שציינ על דרו' ו' דעמידה,
דהיינו ברכת שים שלום, ומשם נראה דחב"ד
שבכתר הם הוי' ואהי' עו"ג ואו"ג, והחב"ד הם
או"א וישו"ת הוי' ואלקים, והזו"ת הם הוי'
ואדנות זו"ן ויעקו"ר, וכמ"ש בסי' שם. וזה
נראה כצד הא'. ובדלותי רושם את זה עד שנזכה
להבין בחסדי השי"ת.

(לג, א) בירורי עסמ"ב. צריך לכוון ממטה
למעלה ב"ן מ"ה ס"ג ע"ב,
ואח"כ יכוון לחברם עם המל' שהיא שם ב"ן.
כ"כ פת"ע דט"ז ע"ד ועי' ש"ש על שה"כ דרו'
ו' אות ל"ח.

הנוק' כשהיא בכרי', ובאחד מעלים הנוק'
והרפ"ח לז"א באצי'.

(לב, ב) במלת ישראל מו' דיני' מג"ר דו"ק
דישו"ת. ומפרש מה הם הג"ר
הללו, הם שיר אל, חו"ג דכללות חו"ב, כלו'
בערך החו"ב (כ"כ במע"א דפ"ד ע"א). והם
הנק' דעת תחתון (עי' דרו' הדעת דז"א בנה"ש
דמ"ב ע"ג) שהוא כלול מחו"ב ודעת, ונק' בשם
חב"ד דז"א, ולכן גם בישו"ת נק' בשם ג"ר.
ומה שנק' בשם שיר אל היות והם חג"ת
דנשמה, כלו' דמו', וכך קרא אותם בדרו' הדעת
חג"ת דנשמה ע"ש. והם נק' שיר אל ימין
ושמאל ועמהם המכריע. ולשון נה"ש די"ז ע"ג
משיר אל שהם חג"ת ע"ש. כן נראה לפרש
דברי רבנו וע"ש במע"א הנז'.

(לב, ב) [דפר' תיצו' דבינה וכו'. עי' פת"ע
ד"פ ע"ד ד"ה והנה וכו'
ולכאו' יש לעמוד ע"ד ז"ל שם וע"ע שם בדיבור
שאתריו].

דה"פ נה"י וכו'. יש לרשום לע"ע שאפי' לפרש
מ"ש נה"י, היות שכל מו' ימי החול הם
מנה"י דישו"ת עי' פת"ע דס"א ע"א. ועי'
להרב מע"א זלה"ה דפ"ד סוע"ב על דיבור זה
שפי' דמ"ש נה"י לפי שבשמע הוא בחי' גפש
דרוח שהוא בחי' נה"י ע"ש. וכנראה דלשיטתיה
אזיל שם ד"ה ויכוון ובדפ"ה ע"א, שנראה
שהבירורים של שמע הם לזיווג החיצו'. ובכן
לא הבנתי היטב, שבודאי לפ"ד ז"ל צריך
שהבירורים הללו יהיו עבור המו' דנפש שהוא
בתיבת שמע, וגם לדרוח שבתיבת ישראל, ולמה
כתב רק נה"י. עוד ע"ש דמ"ש הרש"ש זיע"א
כאן ה"פ בינה היינו ה"פ חו"ב דבינה.

(לב, ב) הז"מ וכו' דעו"ג ואו"ג וכו'. וכן
מסודר בתיבת שמע י"ב פרי'
יכולם דב"ן הישן. ועי' בסופ"א דש"י ובהגהת
השמש שם ובפ"ז דש"ט וש"ש על שט"ז פ"ז
אות א' ועל ש"י"ב פ"ב אות ז' ואש"ל על ש"י
פ"א אות יוד ורשמתי בדלותי על ש"י פ"א הנז'
ולק' ד"ה רפ"ח מפורט י"ב וכו'.

זיע"א בפ"א דש"י ופ"ו דשי"א ולע"י ד"ה
הז"מ וכו'.

(לג, א) בתיבת שמע לחח"ן וכו' דנה"י דו"ק.
בנה"ש דכ"ו כתוב גה"י לכל
קצה דו"ק וכן הוא בנ"א בתיבת ישראל.

(לג, א) בתיבת שמע להמשיך חח"ן וכו'
לחח"ן וכו' דבירורים הנו'.

ובתיבת ישראל בסופו מו' מקי' וכו' דבינה
דו"א, ולא זכר הבירורים כמ"ש בשמע. וכן
בשמע א' לבירורים העומדים תוך הנוק' העומדת
בהיכל אהבה דבר"י, משמע שהמו' הללו יורדים
לברי' ששם נמצאים כעת המ' והבירורים,
ובישראל לא נו' מזה כלום. ול' נה"ש דכ"ו ע"ב
הוא שהמ' העומדת עתה בברי' כלולה מז"ת שהם
הז' מלכיות דז"מ דזו"ן ובירורי כל מלך עולה
ונכלל בנקו' המ' שלו כי חלקי בירורי וכו'
דעס"מ שהם בירורי הו"מ דז"א עולים ונכללים
בו' נקו' העליונות דז"א וחלקי וכו' דב"ן וכו'
בנקו' התחתונה השביעית וכו'. וכ"ע שבשמע
להמשיך מו' דיני' לבירורים הכלולים בנקו' המ'
הנו' והם הנה"י דכל קצה, ובישראל להמשיך
מו' דיני' לז"א ולחלקי הבירורים העליונים שלו
והם חב"ד וחג"ת דכל קצה עכ"ל. ולק' בסי'
באחד כ' להעלות הנרנח"י שלו אל הנוק'
העומדת בברי', ואח"כ להעלות הנוק' עם הרפ"ח
אל הז"א. ומשמע שעד עתה המ' וכל הד' ע"ב
נמצאים בברי'. או"כ גם חלקי הבירורים
העליונים שקיבלו מו' בישראל, צ"ל שקיבלום
שם בברי'. ובשה"כ דרו' ו' לא נו' המשכה
לבירורים אלא לנוק' ולז"א (רק ברמו כמ"ש
שם ד"ה והנה כל אלו וכו' להמשיך אל זה השם).
והש"ש ז"ל בש"מ פ"א דס"ג רע"ד כ', לאחר
שהביא הנה"ש הנו', וק' דלא כן כ' בסי' במלת
ישראל להמשיך לחלקי הבירורים שלו מו' דיני'
אלא דוקא לז"א עכ"ל. ובתו"ח דצ"ד סוע"ב
כ' דמו' הנמשכים בשמע הם לבירורים דגפש
דזו"ן, והמו' דישראל הם לבירורים דרוח דזו"ן
עש"ע. ובענ"ה די"א סוע"א ורע"ב כ' וז"ל
שנמשך מו' דעי' וכו' לנה"י דו"ק דבירורים
הכלולים תוך הנוק' וכו', ובמילת ישראל נמשך

(לג, א) שמע ומצוייר רפ"ח. והרב ש"ש
בש"מ פ"א סוף אות ט' כתב
שהם הם הרפ"ח העולים באחד למוחין דגד' ע"ש.
וכ"כ הפת"ע דח"י ע"ב ד"ה מ"ש. וק"ק א"כ
לשם מה מכוונים בהם כאן. (וממה שהבאתי לעי'
ד"ה ע"י מ"ע וכו' ממע"א דל"ה אפ' להבין טעם
לזה). ואין לו' שזה רק רמו בעלמא דאותיות
שם דשמע, דאין דרך להביא סתם רמזים בתוך
הכונות. ועוד מעיקרא למה נרמזו במלת שמע.
ואין לו' ג"כ שהכונה כאן לברר, ובאחד להעלות
אותם. כי מה יש לברר, הלא כבר נבררו ונמצאים
בהיכל אהבה. ואפ"ל הכונה לברר מהם בירורים
השיכים לו"ק דגד' הנתקנים עתה, ומה שנשאר
מהבירורים ישאר לג"ר בעמידה, ועי' נה"ש די"ח
ע"א. ומבררים אותם מעכשו כדי להמשיך להם
מו' דעי' בתיבת שמע, וכמ"ש אח"כ לחח"ן וכו'
דבירורים וכו', כ"נ בדרך אפ'. וממעיל אליהו
דפ"ד ע"ב ד"ה ויכוון וכו' משמע לכאו' שבירורי
שמע הם למ"ן דזיווג החיצון, שלפי האמת גם
הוא צריך להעלאת מ"ן ע"ש. (לעי' שמע הא').

(לג, א) רפ"ח מפורט י"ב פר'. והגם שאנחנו
צריכים לברר רק זו"ן, וזו"ן
מבררים או"א וכו' וכו' כמ"ש בתיבת אחד.
ואפ' היה לכאו' לו' שכל אלו הם חלקים
המעורבים בז"מ, והשייכים לכל הפר' גם לעתי'.
ועי' אש"ל דט"ז אות ז' וז"ל מ"ש הרב בפרקין
שכל הבירורים עלו לע"ס דא"ק, היינו בירורים
המתבררים מכל הי"ס, חלקים השייכים
והמתייחסים לתי' פר' עתי' כמ"ש מו"ר הקדוש
הרש"ש זיע"א בהק', שגם עתי' לוקח מבירורי
הז"מ עכ"ל ע"ש. ולא דוקא עתי' אלא גם א"א
ואו"א וישסו"ת כמ"ש בהק' משם רז"ל. ואמנם
היותר נראה שכל הי"ב אלו דרפ"ח הם פרטות
הזו"ן. שכל העסמ"ב הנו' כאן נראה משי"ח
שהם דזו"ן עצמם, אלא שהרש"ש זיע"א פירט
אותם כפי דרו' הדעת. עי' פת"ע דט"ז ע"ד ד"ה
גם וכו'. שו"ר בברכת אליהו דס"ה ע"א
שהשבירה היתה בז"ס דזו"ן כל מלך כלול
מיי"מ ונפרטו ליי"ב ואלו הם יי"ב פר' שקבע
הרש"ש ז"ל בתיבת שמע עכ"ל. ואולי גם
אפ"ל שהם הז"מ דכל נקו' עי' הגה' השמש

וכו' לחג"ת דו"ק דמ"ה וב"ן דבירורים שבתוך הז"א העומדים באצ"י עכ"ל. ובברכת אליהו דס"ו ע"א ד"ה ישראל כ' דבתיבת שמע המשכנו נה"י להבירורים ועתה בינ"י ממשיכים להם כחב"ד חג"ת. וכ"כ בד"ה דפר', שמתח"י בתיבת שמע המשכנו וכו' לבח"י אלו שבבירורים ועתה בתיבת ישראל המשכנו התשלום וכו' לבח"י אלו שבבירורים עכ"ל. ועי' מע"א דפ"ו סוע"א מ"ש מהתו"ח זיע"א דק"ז ע"א ע"ש כל הלשון.

ולע"י בהק' הק"ש בסי' כתב בשמע לכלי החי' וכו' דזו"ן הנק' נק', ובמילת ישראל וכו' לכלי אמצעי וכו' דזו"ן הנק' ז"א ע"כ. ומעתה נראה לכאוי' שכל מה שנו' בענין זה נוק' או ז"א, הכונה על הבירורים בעצמם שמכנים אותם בשם זו"ן, והם הם המקבלים מו' בשמע וישראל לפי דרגות הק"ש, והמו' המקבלים עולים אתם באחד להמשיך לעצמם הגד'. ולע"ע לא הבנתי היטב לקו"ד מ"ש בנה"ש הנו"ל להמשיך לז"א ולחלקי הבירורים וגם בשמע לא כתב כן. וכן מ"ש בענ"ה הנו"ל העומדים באצ"י. וכן צריך להבין עם זה מ"ש רו"ל דפנ"י דינ"י דא"י לא חסרים לעולם והשאר נמשכים לפי סדר הק"ש והיעב"א.

(לג, א) **בתיבת שמע**. במו' דעי' דנוק' מצוייר בקו אמצעי ב' היות ואה"י מנוקדות, ושמות המו' רק אלקים אחד. ואפי' היות והמו' דקט' נק' ע"ש הלבושים, עי' באורך בש"ש דרוש ב' דפסח סוף אות כ', והלבוש הוא יסוד דא"י ספי' א' והיא שם אלקים. אבל הפנ"י הוא שנים חו"ג. ועדיין צ"ע כעת. ועי' ע"ח שכ"ב סופ"א.

(לג, א) **בשמע ג' אלקים**. וצ"ל וי' עי' ש"ש ז"ל על ע"ח ש"מ דס"ג סוע"ב וברכת אליהו דס"ג ע"א ד"ה עם מו' וענ"ה די"א ע"ב.

(לג, א) **במלת שמע**. תמיד גז' המשכת המו' לנוק' פנ"י דקט' דא"י, אבל המשכת המו' בתיבת ישראל לז"א משתנה לפי

הזמנים. וצריך להבין הטעם לזה. וגם מתי תשתלם הנוק' בשאר מדריגות דקט' שישנם בז"א כבר לפי הזמן. ועוד שרו"ל כתב בדרו' ד' וו' דק"ש שפנ"י דקט' דא"י א"א שיחסרו מהו"א לעולם שבהכרח צריך שתהיה לו איזה בחי' של מו' כדי שיתקיים בהם ע"ש. האם נא' שכלל זה נא' בז"א דוקא ולא בנוק', והיא מספיק לה איזו הארה מפנ"י דקט' דא"י שבז"א עד זמן הק"ש שתקבל המו' עצמם. ויש לעיין ש"ש בע"ח ש"מ פ"א אות ט' וגם בענ"ה די"א ע"ב שורה כ"א צ"ס הדבור והובא בהגהת הס' שבידנו לפני ק"ש דיוצר. ואולי בזה אפ' להבין מה שבת"בת שמע, שהם נה"י דו"ק דתבונה, קרא אותם בשם מו' דעי', ובישראל נה"י דו"ק די"ש"ס קרא אותם בשם מו' דינ"י.

(לג, א) **בהצטננות לצורך המו'**. ראיתי מ"ש הפת"ע די"ז ע"ג ד"ה

ואין תימא, דלבח"י מו' דעי' וינ"י אין הצטננות. כי הנה"י דא"י עצמם משמשים למו' כנו' בסוף דרו' ב' דפסח ע"ש. ועי' מ"ש הוא עצמו בסופ"ב דפסח הנו', ועי' רו"ל בפ"ב דשכ"ב והגה' השמש דפ"א דשי"ז ובמקומות רבים אחרים, שיש גם בקט' מו' ונה"י דא"י ובודאי שהוא כמ"ש הש"ש בסופ"ב דפסח הנו'. ועי' בריש דרו' ח' דשכ"ה שכרו"ל וכבר ביארנו כי יש חיות ומו' אל הקטן בכל ג' זמנים הן בעי' הן בינ"י הן בבחי' מו' וכו' והנה המו' של העי' נתלבשו בלבוש החי' של נה"י דתבונה והנה כ"א מבחי' ג' אלו המו' שהיו מתלבשין בנה"י תבונה מסתלק או"פ של תבונה ואינו נשאר שם רק הלבוש לבדו ואלו המו' המתלבשין נעשין בו בחי' או"פ וכו' ע"ש. ובסי' כאן כתוב להמשיך חח"ן בג"ה דת"י, והיינו הכלים דאו"א (עי' ברכת אליהו דס"ה סוע"א), עם מו' דעי' או דינ"י. ולקוד"ן כמעט ברור שאין הפרש בין קט' לגד' ותמיד יש הצטננות אלא שרו"ל והרש"ש זיע"א רצו לקצר כאן בקט', וכמו שלא גז' ג"כ כאן כלים בקט'. (עי' פת"ע די"ז סוע"ב מ"ש יען נשארם מקי'. וק' שגם בערבית ובקרבנות שיש מו' פנ"י לא גז' כלים). ובכונות ליל פסח גז' כלים בקט' ב', ויש שם הגהה א' על קט"א דיש לכוון בכלים

דו"ן. ואין טעם לחלק בין זמן לזמן כנלקוד לכאו' וא"ש את"ם.

די"ן ע"ג ד"ה אך קשה וכו' ע"ש ועי' שערי רחמים ח"ב דכ"א ע"א.

(לג, א) בהצטננות דשמע וכו'. עי' ש"ש דרו' ו' אות ד' ופת"ע

(לד, א) ישראל. קבלת המו' בתיבה זו בד' ק"ש הם כד:

קרבנות	מקי' דתבונה, אהי' דאלפין. ואחר	ציור השמות כתוב מו' דל"מ
	פני' די"ש"ס מילוי שדי.	" " " מו' פני' דצ'
יוצר	מקי' די"ש"ס י"ה דאלקים.	" " " מו' מקי' דל"מ
ערבית	פני' די"ש"ס אלקים דיודין.	" " " מו' פני' דיני' דצ'
על המטה	מקי' דתבונה אהי' דיודין.	" " " מו' מקי' הל"מ

ה א " ה

ועי' להרב ברכת אליהו קי"ג ב' ובמעיל אליהו פ"ז א' וב' ומה שהבנתי לקו"ד מדבריו ז"ל הוא, דשמות מקי' התבונה דקרבנות הם המו' הפני' דל"מ ולא המקי' שלהם, ולא המו' דיני'. ודפני' די"ש"ס דקרבנות הם המו' דצ', כלו' הפני' דצ' ולא המקי' שלו. ודערבית הם שמות מו' פני' דיני' ולא דצלם. ודעל המטה הם המקי' של הל"מ, ולא הפני' של הל"מ, דהיינו שהם מקי' דמקי'. ודיוצר לא גז' שם. ולפ"ד ז"ל יוצא, שכל השמות שבכוונת ישראל, דיוצר ודקרבנות ודקשע"ה, אינם הם שמות המו' דיני', אלא שמות המו' דצלם. חוץ מישראל דערבית שהם שמות המו' ולא הצלם. ולפ"ד ז"ל צ"ל שבאחד דקרבנות שנמשך התשלום דיני', נמשך גם המקי' דל"מ דאי' ומקי' הצ' דאבא.

(לה, א) הא"ה. עי' ש"ש על שה"כ דכ"ט ע"ב סוף אות ס"ז ד"ה גם ופת"ע די"ן סוע"ד. ולקו"ד יש לעיין בתו"ח ז"ל דל"ח סוע"ב וקמ"ה סוע"א ואולי מדב"ק ז"ל אפ' לתרץ את זה.

(לה, א) שם מיה"ו דע"ב דמו"ס. בשה"כ לא — גז' שהם ממרו"ס אלא מא"א סתם. ועי' ברכת אליהו דקט"ז ע"ב ד"ה הלא וכו', ומע"א דפ"ח ע"א ד"ה יכוון וכו'. ולקו"ד רוצה לו', שרוז"ל כתב בשה"כ דרו' ו' דכ"ד ע"א ד"ה ונחזור שהוי' הב' הוא בתי' מזלא וממנו נמשך לדעת ויסוד דאבא ע"ש. וכיוון שהוי' הב' הוא מהמזלא שהוא ממרו"ס משמע שגם ה' אלקינו הם במרו"ס וא"ש את"ם.

(לה, א) שם בהוי' ב' ע"ב וס"ג. עי' ש"ש על שה"כ ד"ה אות מ"ד ובפת"ע די"ן רע"ד מהוראת שעה דמזל הח' ע"ב והיי"ג ס"ג. ועי' מעיל אליהו דפ"ח ע"ב שהע"ב וס"ג אלו הם חו"ג דחסדים שבדעת ע"ש ואפ' שהכל הולך למקום א'.

(לה, א) הא"ה. עי' בענ"ה אות מ' שהביא מ"ש בשה"כ ונה"ש והסי' והשינויים שביניהם. ומ"ש באות הגז' די"א ע"ג

ובדברי הרב הגז' ז"ל נראה כעין סתירה, שבברכת אליהו דס"ז ע"א ד"ה עם מו' פני' וכו' כתב, שמו' פני' דצ' דצלם די"ש"ס דקרבנות הם ג' אלקים, ומה שלא מצוייר זה בסי' כתב לעיין בסה"ד. ואח"כ בדיבור השני ד"ה עם המו' דיני' וכו' שהם מילוי שדי, כתב, מבואר בשה"כ וכו' ע"ש. ומשמע מדבריו ז"ל שמילוי שדי הם המו' דיני', וג' אלקים הם מו' פני' דצ'. ודב"ק נראים כסותרים דברי עצמו שם בדקי"ג סוע"ב שכ' בהדיא, מי' שדי הם המו' צ' דצלם, אבל שמות המו' פני' דיני' הם הגז' בק"ש דערבית שם אלקים במי' יה"א ע"ש והיע"א.

כמ"ש בדרוש הדעת, ולכן הדעות דאו"א יהיו דעת דחס', בערך זו"ן שיהיו דעת דגבו' ועדיין צ"י.

אוצר החכמה

(לה, א) **ביחוד** הק"ש דערבית וכן בכל היחודים, עליית מ"ן ומ"ד היא ע"י הנרנ"ח של האדם, וגם נרנ"ח של הצדיק, מה שלא מצינו כן בתפילות וברכות. ונראה שכח התפי' והמצוה עוזר לו, משא"כ בסתם יתוד שצריך לו עזר מהצדיק.

א ח ד

(לה, ב) **ט"ס דז"א**. כלו' ז"א שיש בו ט"ס ופשוט: שם מ"ה. כ"כ בשה"כ דרו' ה' דכ"ב ע"א. ולא הבנתי לשם מה מכוונים בשם מ"ה זה כאן: נוק' לו"ר. כ"כ בסופ"ב דתה"ש. ועי' מע"א ד"פ רע"ב לו"ר כלו' מ"ה וב"ן דרחל. ובפת"ע דח"י אות ד' ובפ"ב הנז' כרו"ל. והנה בחי' לאה היא הקשר דתש"ר שבאצי' וכו' ומעלים את רחל וכו' אשר ציין לפ"ב דתה"ש וכן בש"ש דרו' ו' אות ע"ז. עומדת בהק"ק דבריו ועולה עם לאה הנז' שה"ס ד' דאחד וכו' ע"ש. ומשמע שהיא לאה ממש. וגם משמע שהד' רומז ללאה שהיא קשר הדלת ש"ת, ורומז לרחל שהיא עומדת אחורי תנה"י כמ"ש כאן בסידור. והוא משה"כ דכ"ה ע"א ושם מבואר יותר.

(לה, ב) **שבה שם אדנות**. נראה שחוזר על רחל, וכמ"ש אח"כ שע"י ייא"י שנמשך לנוק' העומדת בברי' מתמלא שם אדנות שבה. אמנם בשה"כ דכ"ב ע"א כתוב, ד' בחי' לאה תכוון בה בחי' אדנות מלא. ובדכ"ד רע"ב, ד' נוק' שהיא אדנות מלא תרע"א וזו המל' היא רחל וכו'. ובמע"א פ"ט סוע"ב יש גי' שבהם שם אדנות ע"ש: **אחדות גמורה עם שילוב**. והק' בפת"ע דח"י סוע"א שלמה חזר אח"כ אחרי הרפ"ח וא' לחבר זו"ן ושילוב ע"ש. ולקו"ד שכל מ"ש כאן אח ט"ס וכו' עד

שורה י"ד דה' אחרונה וכו' עי' מע"א דנ"ט אות קמ"ב. ומ"ש עוד בסוף האות הנז' ועוד דלפי דבריו וכו' וכו' עי' מע"א הנז' אות קמ"א ועי' עוד תו"ח ז"ל דקכ"ב סוע"ב. ומה שמסיק הענ"ה ז"ל לכוון התחלקות ההוי' כמ"ש בסי', וההמשכה למטה כמ"ש בנה"ש, לקו"ד עדיין שאלתו הראשונה, מ"ש ומהראוי היה דחו"ג יהיו וכו', בעינה עומדת, דנה"ש והסי' שוים בזה. ולקו"ד עוד קשה לי במה שמצוייר בסי' בהוי' ב' הוי' בני' מוצא שהוא דדעת כפי מקור ההמשכה דת"י דח"ס, ואילו באחד שההמשכה מגבו' דדעת מצוייר נרנח"י דחג"ת ונה"י. וראיתי מי שהגיה גם כאן לצייר רק הוי' בני' מוצא. אמנם בנה"ש כתוב נרנח"י דנ"ר. הגם שבנה"ש כתוב להמשיך מזו"ן דמו"ס ובזה יצדק נרנח"י דנ"ר, לא כן בסי' שכתוב מגבו' דדעת וצריך שיהיה הוי' בני' מוצא כפי ההגה הנז', אבל לקו"ד יותר כפי הציור של נ"ר שהרי אנחנו ממשיכים משם הארת הוי' ואדנות, וצריך שיהיו הנרנח"י כפי מה שצריכים להמשיך. וכמו שנמשך ביא"י חב"ד דחס' והנרנח"י כפי המו' שהם ההויות, חכמה ע"ב בימין, בינה קס"א בשמאל, ודעת דחס' כלול מחו"ג (כעין ב' כוסות דליל פסח ועי' מע"א דפ"ח ע"ב סוד"ה ישן) ע"ב וס"ג בקו האמצעי לדעות דאו"א וישסו"ת. כמו כן באחד שצריך להמשיך מו' דהוי' ואדנות לזו"ן, צריך להיות עם נרנח"י דנ"ר. וצריך לו' כפי זה שגם הגבו' דדעת כלולים מחו"ג ונמשך מהם לזו"ן ב' שמות. אבל ק' לכאו' דאיזה שייכות יש לגבו' דדעת עם זו"ן, והיה צריך להיות שכל החו"ג דדעת, או לדעות דיסו"ת לבדם שהם דוגמתם, או לזו"ן לבדם שגם הם דוגמתם וכמ"ש הענ"ה ז"ל הנז'. ועוד דבנה"ש כתוב ביא"י להמשיך חיה נשמה רוח, ובאחד להמשיך רוח ונפש, והלא הרוח כבר נמשך בהוי' הב' מהואו דמו"ס שהוא רוח. ולזה עי' מע"א אות קמ"ב הנז' שתירץ לפי סדר הנה"ש שמסודר הו' אחרונה היא הו"ק דמו"ס, ולגבי זו"ן נק' נ"ר והדעת נשמה, אבל לגבי מו"ס כל הו"ק הם נפש ע"ש. אבל לפי הסי' לכאו' ק'. ואולי יש ליישב בדוחק היות שגם זו"ן הם בחי' דעת בערך כללות או"א

גנזי חיים

על

סידור הרש"ש

ערבית של חול

מאת תלמידי הרה"ג רבי

מרדכי עטייה

שליט"א

מהדורת לימוד - אב תש"פ

לסלק [האור שב] הארת הלבוש, הנמשך מעטרת יסוד דתבונה, לת"ת דתבו'. ומצטנן הארת הלבוש הנז', לצורך [שפע יסוד דז"א, לכניסה בכלי] ת"ת דז"א.

[לד:]

בערבית ישראל

יכוין להמשיך חח"ן בג"ה דת"י [דכחב"ד וחג"ת (כלים פנימים ואמצעים דזו"ן)],
 דנה"י (צ') דפרצוף ו"ק (קטנות) דיש"ס.

עם מוחין פנימים דצ' דצלם המלובשים בהם, עם מוחין פנימים דיניקה המלובשים בהם, שהם אלהים דיודי"ן, וריבוע אלהים פשוט, שהם גמט' ש"ר והם מוחין דחו"ב. ואותיות דריבוע אלהים מלא, שהם מ"א אותיות גמט' אל"י והם מוחין דחו"ג. עם חלקי הנרנח"י והמקיפים המלובשים בהם, שהם ד' אהיה וד' הויות, ונקודותם כידוע, שהם חיות ונשמות, וחיות ונשמות דרוחות, דנרנח"י דנפש (צ'), דרוח (יניקה), דנשמה, דמ"ה דמ"ה ודב"ן:

נשמה דנרנח"י דנפש

דרוח דנשמה
 אהיה
 יהוה

חיה ונשמה דרוח דנרנח"י
 דנפש דרוח דנשמה
 אהיה יהוה אהיה יהוה
 יהוה יהוה יהוה יהוה

חיה דנרנח"י דנפש

דרוח דנשמה
 אהיה
 יהוה

בינה
 א אל אלה אלהי אלהים
 גי' ר

חכמה
 אלף למד הי יוד ממ
 גי' ש

חו"ג דדעת (מ"א אותיות)

אלף. אלף למד. אלף למד הי. אלף למד הי יוד. אלף למד הי יוד ממ

גי' אל"י

מוחין פנימים דיניקה דצ' דצלם דו"ק דיש"ס, לחח"ן בג"ה דת"י [דכחב"ד וחג"ת] (כלים פנימים ואמצעים) דנה"י דפרצוף ו"ק דמ"ה דמ"ה ודב"ן דנה"י דבינה דז"א:
 יכוין לסלק האור המתפשט בעטרת יסוד דתבונה, להעלותו לת"ת דתבונה. ומצטננת העטרה הנז' לצורך [שפע ת"ת דז"א, לכניסה בכלי] הדעת דז"א:

[לד.]

ביוצר ישׁראל

כיון להמשיך חח"ן בג"ה דת"י [דכחב"ד וחג"ת (כלים פנימים ואמצעים דז"ן)],
דכחב"ד חג"ת (ל"מ) דפרצוף ו"ק (קטנות) דיש"ס (אבא).

(עם מקיפי הל"מ המלוכשים בהם) עם המוחין דיניקה המלוכשים בהם שהם י"ה דאלהים
דיודי"ן בהכאה גי' ש', מקיף דחכמה. וי"ה דאלהים דההי"ן בהכאה גי' ר', מקיף דבינה.
וי"ה דאלהים דאלפי"ן, מקיף דחסדים. וי"ה פשוט, מקיף דגבורות שניהם גי' אל"י. עם
חלקי הנרנח"י והמקיפים המלוכשים בהם, שהם ט' אהיה וט' הויות, ונקודותם כידוע. שהם
חיות ונשמות, וחיות ונשמות דרוחות, דנרנח"י דנח"י (מ') ודנרנח"י דרוח (ל') דרוח (יניקה),
דנשמה, דמ"ה דמ"ה ודב"ן:

יחידה דנרנח"י דרוח דנשמה

אֱהִיָּה
יְהוָה

נשמה דנרנח"י דנח"י

דרוח דנשמה

אֱהִיָּה
יְהוָה

חיה דנרנח"י דנח"י

דרוח דנשמה

אֱהִיָּה
יְהוָה

חיה ונשמה דרוח דנרנח"י

דנח"י דרוח דנשמה
אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

נשמה דנרנח"י דרוח

דרוח דנשמה

אֱהִיָּה
יְהוָה

חיה דנרנח"י דרוח

דרוח דנשמה

אֱהִיָּה
יְהוָה

חיה ונשמה דרוח דנרנח"י

דרוח דרוח דנשמה
אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

מקיף דבינה (יו"ד x ה"ה)
הה הה הה הה הה הה
הה הה הה הה הה הה
הה הה הה הה הה הה
הה הה
גי' ר

מקיף דחכמה (יו"ד x ה"י)
הי הי הי הי הי הי
הי הי הי הי הי הי
הי הי הי הי הי הי
הי הי
גי' ש

מקיף דחסדים (י"ה דאלהי"ם דאלפי"ן)

יוד הא גי' כ"ן

מקיף דגבורות (י"ה פשוט)

יה גי' ט"ו

גי' אל"י

מוחין מקיפים דל"מ דצלם דו"ק דיש"ס, לחח"ן בג"ה דת"י [דכחב"ד וחג"ת] (כלים פנימים
ואמצעים) דכחב"ד וחג"ת דפרצוף ו"ק דמ"ה דמ"ה ודב"ן דח"ו ב דנה"י דבינה דז"א:
כיון לסלק האור המתפשט בעטרת יסוד דתבונה, להעלותו לת"ת דתבונה. ומצטננת
העטרה הנז' לצורך [שפע ת"ת דז"א, לכניסה בכלי] הדעת דז"א:

[לה.].

הקדמה לה' אלקינו ה'

יכוין להכין ולהזמין את או"א ודעת ע"י שימשיך להם מיה"ו דע"ב דמוחא סתימאה דא"א מוחין דיניקה, לאו"א ודעת. דהיינו ע"ב ב לאבא מחח"ן דמוחא סתימאה דא"א מיו"ד דע"ב דא"א, וקס"א לאימא מה"י דע"ב דא"א מבג"ה דמוחא סתימאה דא"א, וע"ב וס"ג לדעת מו"י"ן דע"ב דא"א מדת"י דחסדים דמוחא סתימאה.

(ב)
אלהינו
אימא [ותבונה]
מה"י ראשונה דע"ב
דבג"ה דמ"ס דא"א
אהיה
יהיה
אלף הי יוד הי
(לבג"ה דאו"א וישסו"ת)

[לאימא ותבונה]

יכוין לסלק האור שבפרק
אמצעי הנצח דתבונה
ולהעלותו לת"ת דידה ועי"כ
מצטנן הפרק הנז' לצורך
[שפע חסד דז"א, לכניסה
בכלי] חכמה דז"א

(א)
יהוה
דעת (תרין מזלין)
מו"י"ן דע"ב דדת"י [חסדים]
דמ"ס דא"א
אהיה
יהיה
יוד הי ויו הי נוצר
יוד הי ואו הי נקה
(לדת"י דאו"א וישסו"ת)

[לתרין מזלין]

יכוין לסלק האור שבפרק
תחתון דהוד דתבונה
ולהעלותו לת"ת דידה ועי"כ
מצטנן הפרק הנז' לצורך
[שפע הוד דז"א, לכניסה
בכלי] גבורה דז"א.

(א)
יהוה
אבא [ויש"ס]
מיו"ד דע"ב דחח"ן
דמ"ס דא"א
אהיה
יהיה
יוד הי ויו הי
(לחח"ן דאו"א וישסו"ת)

[לאבא ויש"ס]

יכוין לסלק האור שבפרק
תחתון הנצח דתבונה
ולהעלותו לת"ת דידה ועי"כ
מצטנן הפרק הנז' לצורך
[שפע נצח דז"א, לכניסה
בכלי] חסד דז"א.

ועד"ז יכוין להמשיך מעתיק לא"א מוחין דיניקה, ומאח"פ דא"ק לעתיק, וכן מזה לזה עד רום המעלות, כדי שעי"ז יהיו מוכנים כל הפרצופים (דיניקה) לעלות מ"ן (עפ"י זה נראה שהבירורים והעליה בפרצופי היניקה), כל פרצוף לפרצוף שלמעלה ממנו, כדי שיזדווגו כל הפרצופים הנז' (הגדלות, ברידה) במלת אחד להמשיך מוחין דגדלות לפרצוף שלמטה מהם:

<p>ביוצר (מערכת הכ"ד שעות) יכוין להמשיך הטיפה שהוא שם ע"ב עם ה"ח, מחסדים דדעת דע"י, לחסד דע"י שבגולגלתא דא"א ומשם למזל ח' נוצר חסד ומשם לדעת העליון נקה מזל י"ג: ויזדווגו הב' מזלות ע"ב וקס"א יוד אלף, הי הי, ויו יוד, הי הי וימשיך הטיפה עם החסדים הנ"ל לכחב"ד * דאבא</p>	<p>יוד הי ויו הי ה"ח יהיה יהיה יהיה יהיה</p>
--	---

(* א"ה ויש סידורים שכתוב דאבא ואימא ועיין בס' תו"ח דקכ"ד ע"ב. ע"י שע"ר ח"ב ש' ע"ו.

יכוין לקיים מ"ע אנכי ה', ולא יהיה לך, וליחד ה' ב"ה. [לה:]

אחד

א"ז ט"ס דז"א שבו שם מ"ה יוד הא ואו הא.

ד נוקביה לאה [ורחל], ורחל העומדת אחורי ד' ספי' תנה"י דז"א, שבה שם אדנ"י.

זו"ן באחדות גמורה יאהדו"נהי

יכוין למסור עצמו עק"ה. ויכוין לקבל ד' מיתות בית דין מד' אותיות הוי"ה (ז"א, מלובש ב-)
 (ב) וד' אותיות אדנ"י (נוק', ביה"ד המבצע), לייחדם ע"י ד' אותיות אהי"ה וע"י עסמ"ב.

ע"ב	יוד ה' וי' ה'	א	ולייחדם ע"י	א	סקילה
ס"ג	יוד ה' ואו ה'	ה	ולייחדם ע"י	ד	שריפה
מ"ה	יוד הא ואו הא	י	ולייחדם ע"י	נ	הרג
ב"ן	יוד הה וו הה	ה	ולייחדם ע"י	ה	חנק

ויכוין להעלות נרנח"י [דנשמה וחיה] שלו למ"ן אל הנוק' דז"א דאצילות העומדת בבריאה. ולהמשיך לה י"א"י דס"ג דאותיות מכתר וחכמה דאימא, והם כמספר א"ל בסוד חסד אל. ויכוין להמתיק בו את הב"פ ש"ך ש"ך דינים דזו"ן הנכללים אח"כ (*). בה. ועי"ז מתמלא שם אדנ"י שבה אלה דלת נון יוד (**). שהוא גי' תרע"א כמספר ב"פ ש"ך ש"ך וי"א"י.

גם יכוין להעלות נרנח"י [דנשמה וחיה] שלו עם הנוק' דז"א, [עם שברי הכלים] עם הרפ"ח (ג) ניצוצין [עם זו"ן דקט', מהיכל אהבה דבריאה] אל הז"א (היינו אבד"ו - מע"א דף צ' רע"א)

מדריגה ז'	יוד ה' וי' ה'	ע"ב דע"ב - מלכות דחסד בירורי ב"ן דע"י, ואבא, וז"א.
מדריגה ה' וז'	יוד ה' ואו ה'	ע"ב דס"ג - מלכות דגבורה בירורי ב"ן, דנוק' דע"י, ואימא, ונוק' דז"א.
מדריגה ג' וז'	יוד הא ואו הא	ע"ב דמ"ה - מלכות דתנה"י בירורי ב"ן, דא"א, ויש"ס, ויעקב.
מדריגה ב' שהיא ד' י"ה יהו יהוה	י"ה יהו יהוה	ע"ב דב"ן - מלכות דמלכות בירורי ב"ן, דנוק' דא"א, ותבונה, ורחל.
ס"ה גי' רפ"ח		

ויכוין לחבר זו"ן, ומתחברת רחל עם לאה יאהדו"נהי

(החיבור לצורך נתינת כוח לאו"א לברר, מע"א דף צ"א ע"ב. עי' בא"ל ח"א דף נ"ד סע"ב)

(* עי' שם משמעון דף קס"א סע"א, המיתוק נעשה בנסירה (בתיבת באהבה).

(**) אדנו"ת מלא מראה על שלימות הנוק'.

◇ עי' שע"ר ח"א ש' ע"ח.

גם יכוין להמשיך מזה"י אחרונה דע"ב דא"א דדת"י דגבורות דמ"ס מוחין דהויה ואדני עם הנרנח"י דו"ק דזו"ן (ד)

אֱהִיָּה
 יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה
 יְהוָה

אֱהִיָּה
 יְהוָה

אֱהִיָּה יְהוָה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה
 יְהוָה

יְאֱהִיָּה

לחח"ן בג"ה דת"י דזו"ן

גם יכוין לסלק האור שבפרק אמצעי דהוד דתבונה, ולהעלות לת"ת דידה, ומצטנן הפרק הנז' לצורך [שפע גבורה דז"א, לכניסה בכלין] בינה דז"א. (ה)

גם יכוין להעלות נשמת זו"ן והם אותם המוחין שנכנסו בתיבת שמע ישראל עם נשמתו (ו) [וחייתו], עם נשמת יסוד דא"א שבבינה דז"א, עם הבירורים הנז', למ"ן לאו"א.

אֱהִיָּה
 יְהוָה
 אֱלֹהִים

אֱהִיָּה
 יְהוָה
 אֱלֹהִים

אֱהִיָּה יְהוָה
 יְהוָה יְהוָה

אֱלֹהִים

[לו.]

ביוצר

יכוין להעלות המוחין שנכנסו בתיבת ישראל הם והנרנח"י שבהם ומקיפיהם כנ"ל:

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

מקיף דבינה (יו"ד x ה"ה)
הה הה הה הה הה הה
הה הה הה הה הה הה
הה הה הה הה הה הה
הה הה

ג"ר

מקיף דחכמה (יו"ד x ה"י)
הי הי הי הי הי הי
הי הי הי הי הי הי
הי הי הי הי הי הי
הי הי

ג"ש

גבורות
יה

חסדים
יוד הא

ג"י אל"י

למ"ן לאו"א

בערבית

גם יכוין להעלות המוחין שנכנסו בתיבת ישראל הם והנרנח"י שבהם ומקיפיהם כנ"ל.

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

בִּינָה
א אל אלה אלהי אלהים

חֲכֵמָה
אלף למד הי יוד מם

חו"ג

אלף, אלף למד, אלף למד הי, אלף למד הי יוד,
אלף למד הי יוד מם

למ"ן לאו"א

וזה ע"י שיכוין שגם זו"ן מבררים מבירורי או"א שנפלו במקום זו"ן. ויכוין לעורר מ"ן ומ"ד דאו"א ע"י נשמה וחייה שלו וע"י ע"ב ס"ג [דאו"א] (מע"א דף צ"א ע"ב). גם יכוין להעלות או"א למ"ן לא"א ע"י שגם הם יבררו מבירורי אחוריים דאו"א שנפלו במקומם. גם יכוין להעלות א"א למ"ן לעתיק ונוק' ע"י שגם הם יבררו מבירורי עתיק ונוק' שנפלו במקומו. וגם יכוין שמעלים מזה לזה עד רום המעלות. גם יכוין להעלות כל הבירורים הנז' לע"ב ס"ג דא"ק.

ויכוין לזווג ע"ב וס"ג דא"ק שהם טעמי ע"ב עם טעמי ס"ג:

יוד הי ואו הי

יוד הי ויו הי

איהיהיה

יאההיה

ומוציאים הי"ס דמ"ה ממצח דא"ק [טיפות המוחין דחו"ג עם] תשלום הי"ס דב"ן היוצאים מעיני א"ק, הנוגעים לבירורים הנז'. ונמשכים המוחין הנז' עם הנרנח"י ואור הטעמים ואור הא"ס שבתוכם לעתיק, ויורדים ומתלבשים בנה"י דעתיק.

ויכוין לזווג חב"ד דנה"י דע"י. (פרק עליון - חב"ד)

איהיהיה

ולחמשיך מהם הארת טיפות חו"ב דחכמה דז"א (ביוצר מעורבת עם אור חיצוניות עתיק),

לחב"ד דחג"ת דא"א.

ויכוין לזווג החב"ד דחג"ת דא"א.

איהיהיה

ויכוין לחמשיך [הארת] טיפות המוחין דחו"ב דחכמה הנז' (ביוצר מעורבת עם אור פנימיות וחיצוניות דא"א, בערבית מעורבת עם אור חיצוניות דא"א), [לאו"א (מלגו)]. ולהמשיך טיפה נוספת (מלבר) [למזל העליון.

גם יכוין לזווג חג"ת דנה"י דע"י. (פרק אמצעי - חג"ת)

איהיהיה

להמשיך [הארת] טיפות המוחין דחו"ב דבינה דז"א (ביוצר מעורבת עם אור חיצוניות דעתיק),

לחג"ת דחג"ת דא"א.

ויכוין לזווג חג"ת דחג"ת דא"א.

איהיהיה

ולחמשיך [הארת טיפות] המוחין דחו"ב דבינה הנז' (ביוצר מעורבת עם אור פנימיות וחיצוניות דא"א, בערבית מעורבת עם אור חיצוניות דא"א), [לאו"א (מלגו)]. ולהמשיך טיפה נוספת (מלבר) [למזל העליון.

גם יכוין לזווג נה"י דנה"י דע"י. (פרק תחתון - נה"י)
(בפנימיות וחיצוניות דפנימיות בלבד - עי' הגהה א' בעמוד הבא)

איהיהיה

ולחמשיך [עצמות] טיפות החו"ג דחו"ב דז"א, מעורבת עם אור עצמות דעתיק,

לנה"י דחג"ת דא"א, שהם התרין כתפין.

ולזווג הנה"י דחג"ת דא"א.

איהיהיה

ולחמשיך [עצמות] טיפות המוחין חו"ג דחו"ב דז"א, מעורבת עם אור עצמות דא"א,

ג"כ [לאו"א (מלגו)]. ולהמשיך טיפה נוספת (מלבר) [למזל העליון.

(א) ויכוין להמשיך או"פ דתרין כתפין דא"א, שהם תרין עטרין דדעת [תחתון] דז"א (בפנימיות דחיצ').
[לז:] וגם או"פ דקוצא דשערי דא"א, עד רישא דז"א:

ויכוין לזווג הב' מזלות נוצר ונקה, שהם ע"ב וקס"א (שייד רק לטיפה מלבר) (*).

יוד אלף הי הי ויו יוד הי הי

ויכוין להמשיך ד' מוחין דחכמה, לחב"ד דאבא. וד' מוחין דבינה, לחב"ד דאימא.

גם יכוין שע"י ריבוי האורות נסדק היסוד דע"י (**), ומתגלים כל החו"ג. ועי"ז נעשים אבא ויש"ס פרצוף אחד, ואימא עם תבונה פרצוף אחד (דכללות). ויורדים או"א עילאין ומתלבשים בייסודות הראשונים. ויכוין לזווג או"א דפנימיות דפנימיות, ודחיצונות דפנימיות, ופנימיות דחיצונות, רוחא ברוחא דאו"א (ב) אחר (צ"ל אח"כ) הזיווג החיצון דגופא בגופא.

זיווג פנימי רוחא ברוחא (נשיקין) בכתרים ובחב"ד ובז"ת
אהיהיהיה **אהיהיהיה** **אהיהיהיה** **אהיהיהיה**

(א) ועיין בספר עלי נהר די"ג ע"א (בנדמ"ח מ"א ע"א) אות מ"ה, שכתב וז"ל: מ"ש באחד להמשיך או"פ דב' עטרין וקוצא דשערי לרישא דז"א, הוא לפנימיות דחיצונות, כנז' בדרושי ר"ה וכו'. ומ"מ משם מבואר שבחינת קוצא דשערי אינה נכנסת אלא באבות, שכל בחינת השערות היא בחינת או"מ. ונ"ל שכתב כן, כיון שהמוחין הנכנסים באבות הם ממקיפי או"א, ויש במקיפים כל מה שיש בפנימיים. א"כ בק"ש שנכנסו הפנימיים, גם קוצא דשערי היוצאה מהפנימי נמשכה עד רישא דז"א, עכ"ל. יא"ה (*). עי' ח"ב דף כ"ג ע"ג, ריפ"ש אות א'. עי' עח"ל עמוד 176.

(**) עי' אוצ"ח דף כ"ד ע"ב פ"ג, וע"ג הרה"ג שד"ה אות ג', ודף כ"ז ע"ב הרה"ג שד"ה אות ג'. עי' מע"א דף צ"ו ע"א ד"ה גם יכוין. בא"ל ח"א דף ס' רע"ב ד"ה ויכוין. תו"ח דף קכ"ט ע"ב.

(ב) וכמ"ש בספר עלי נהר די"ב ע"ד (בנדמ"ח ל"ח ע"א) אות מ"ג, וז"ל: ומ"ש זווג פנימי רוחא ברוחא, אהי"ה הוי"ה אחר זווג החיצון דגופא בגופא דאו"א, שורש דברים אלו בדרוש דנפ"א וכו'. והנה במלת שמע עשינו זווג חיצון, דגופא בגופא דאו"א, התמיד. ועכשיו באחד אנו מזווגים אותם רוחא ברוחא שהוא זווג הפנימי, וכעד"ז בזווג זו"ן. במלת מלכותו אנו עושים זווג רוחא ברוחא, ובנפ"א עושים זווג גופא בגופא. וזווג זו"ן דרוחא ברוחא דוקא ביום, וע"ש. ואני הצעיר הוכרחתי לבאר זה לפי שראיתי שכתב הרב ש"ש בספר פתח עינים די"ט ע"ד אות ט"ז. וז"ל: זווג פנימי רוחא ברוחא אחר זווג החיצון דגופא בגופא דאו"א, צ"ל אח"כ, וט"ס נפל בספרים וע"ש. ונ"ל הטעם שאמר ט"ס, יען כי רצה לפרש כי כאן במלת אחד אנו מזווגים ב' הזווגים הנז' דאו"א, והם זווג החיצון דגופא בגופא וגם זווג פנימי רוחא ברוחא. ולכן מטעם זה מוכרח הוא לומר כי ט"ס. וצ"ל זווג פנימי רוחא ברוחא אח"כ, יען כי קודם צריך לזווג החיצון דאו"א עתה, מלבד הזווג החיצון דמלת שמע. ואח"כ מזווג הזווג הפנימי שהוא רוחא ברוחא דאו"א ג"כ. וזהו לא כמ"ש בספר עלי נהר, כי הזווג הא' שהוא זווג החיצון דגופא בגופא דאו"א, כבר זווגנו אותו לעיל במלת שמע, ונשאר לנו עתה לזווג הזווג הפנימי דרוחא ברוחא דאו"א. ולכן מטעם זה גרס אחר ולא אח"כ. וא"ש ההי"ב

[לז:]

(א) כונה זו היא בק"ש דערבית לבד

(גם יכוין לעורר מ"ד דאבא ע"י חיה שלו וע"י שם ע"ב וגם לעורר מ"ן דאימא ע"י נשמה שלו ושם ס"ג ומזדווגים בבחינת כלים החיצונים דפנימיות שלהם:

<p>אהיה יודי ה' ואני ה'</p>	<p>אהיהויה יודי ה' ויהי ה'</p>	<p>יהיה יודי ה' ויהי ה'</p>
--	---	--

להמשיך ד' מוחין דחכמה שבחב"ד דאבא החו"ב ליסודו והחו"ג למלכותו, וכן יכוין להמשיך הד' מוחין דבינה שבחב"ד דאימא החו"ב ליסודה והחו"ג למלכותה (כתוצאה של יהוד דנשיקין).

(מערכת כ"ד שעות).

(ב) בק"ש דיוצר יכוין להמשיך מכחב"ד דאבא ליסוד דאבא ומשם ליסוד דאימא שם ע"ב שהוא בחינת טיפת ההזרעה והוא ע"ב של תיבות דויסע ויבא ויט והוא בחינת חיה כי הכלי הוא בחינת נר"ן:

יודי ה' ויהי ה'
יהיה ה"ה יהיה
יהיה
יהיה יהיה

(כאן נעשה יהוד גופא בגופא) ויכוין לזווג ישסו"ת הראשונים, דהיינו שאימא מעלה מ"ן שהם חכמה וחסדים שהם מ"ה דב"ן, והם חח"ן, ודת"י דחסדים דצלם דאימא, ונותנתם לאבא. ואבא משפיע מ"ד והם בינה וגבורות שהם ב"ן דמ"ה, והם בג"ה, ודת"י דגבורות דמוחין דצלם דאבא, ונותנם לאימא.

ועי"ז נכלל הצלם דאבא ונעשה כולו מחכמות וחסדים שהם מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן ומתלבשים ד' מוחין בנה"י: חכמה בנצח, בינה בהוד, חו"ג ביסוד, והם צלם דאחור, בערבית דחכמה (ביוצר דחו"ב) (ובר"ח גם דכתר) דנה"י דיש"ס.

ועד"ז נכללו המוחין דצלם דאימא ונעשה כולו מבינות וגבורות שהם ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן ומתלבשים ד' מוחין הנז' בנה"י דילה: חכמה בנצח, בינה בהוד, חו"ג ביסוד, והם צלם דאחור, בערבית דחכמה (ביוצר דחו"ב) (ובר"ח גם דכתר) דנה"י דתבונה. [לה.א]

(לידה א') ואני יכוין להוציא ב' צלמי המוחין דאו"א שבנה"י (דג"ר) דישסו"ת הא', וכל צלם כלול מ"ס שבו דכל פר' ופר' מהפרצופים הנ"ל, ויורדים ומתלבשים כל ב' צלמי המוחין דאו"א מהפרצופים הנ"ל באחוריים דכחב"ד דישסו"ת השניים (טיפה גופנית) דהפר' הנ"ל. ומוציאין הארת המוחין שלהם ומקיפים מחוץ לכחב"ד דישסו"ת השניים (טיפה גופנית) דפרצוף הנ"ל. והם ב' דצלם.

ויכוין להשאיר שם שורשי המוחין (רשימו) שהם הכחב"ד דב' הצלמים דאו"א דפרצופים הנ"ל. ולהמשיך שארית המוחין שהם הו"ק דב' הצלמים דאו"א דהפרצופים הנ"ל ומתלבשים באחוריים דחג"ת דישסו"ת השניים (טיפה גופנית) דפרצופים הנ"ל.

ומוציאין הארת המוחין שלהם ומקיפים מחוץ לחג"ת דפרצופים הנ"ל והם ל' דצלם.

ולהשאיר שם (רשימו) החג"ת דב' הצלמים הנ"ל. (כאן מתבצע [השלמת] הצינון, ג"ר דאימא ו"ס דאבא. שע"ר ח"ב ש' ע"ב-ג'). ושארית המוחין שהם הנה"י דב' הצלמים להמשיכם ולהלבישם בט"ס חח"ן בג"ה דת"י דאחוריים דט' פרקין דנה"י דכל פרצוף ופרצוף דישסו"ת הב' (טיפה גופנית) דהפרצופים הנ"ל הנק' צ" דצלם (לידה ב', אחרי הניתוק), והם ישסו"ת השלישיים:

צ"ל נה"י דג"ר - עיין בא"ל ח"א, דף ס"א סע"ב.

ביוצר (א) אח"כ יכוין לזווג את אבא ואימא דחיצוניות דפנימיות בבחינת כלים החיצונים שלהם, ולהוציא ולהמשיך ב' צלמי המוחין דאו"פ דגדלות דאו"א ע"ד הנ"ל:

(א) י"ל כי איך יכול לזווג את או"א דחיצוניות דפנימיות דפנימיות דחיצוניות בלתי מסירת עצמו עק"ה ולקבל ד"מ ב"ד ובלתי עליית מ"ן דרפ"ח ניצוצין ונר"ן שלו ובלתי זווגי ע"ב וס"ג דא"ק וע"י וא"א ותרין מזלין וכו' וכו', ועוד ג"כ כי כמה טורח טרחנו בזווגי או"א דפנימיות דפנימיות והיא מתחלת התפלה ועד עתה וכ"ז נאמר כי הוא דוקא בפנימיות דפנימיות, אלא מוכרח הוא שנאמר כי כל מה שעשינו מתחלת התפלה ועליית המ"ן דרפ"ח ניצוצין דק"ש וג"כ הזווגים דע"ב וס"ג דא"ק וע"י וא"א ותרין מזלין ומשם לאו"א כ"ז היו כל הג' בחינות דפנימיות דפנימיות דחיצוניות דפנימיות ודפנימיות דחיצוניות שלשתם יחד ובמלת לזווג או"א דפנימיות דפנימיות וכו' ואז נמשכים ד' מוחין דחכמה שבחב"ד דאבא החו"ב ליסודו והחו"ג למלכותו וכו' משם היתה התחלת התחלקות את או"א דפנימיות דפנימיות לבדם עד שנמשכים המוחין דז"א בט"ס חח"ן בג"ה דת"י דאח" דט' פרקים דנה"י ונקרא צ' דצלם והם ישסו"ת השלישיים ובצ' דצלם דישסו"ת הג' עומדים המוחין דז"א ונשארים שם עד שאנו עוד חוזרים ומזווגים את או"א בחיצוניות דפנימיות שהמשכנו המוחין שלהם לתרין מזלין ועתה אנו מזווגים אותם בבחינת כלים החיצונים שלהם וממשיכים ד' מוחין דחכמה שבחב"ד דאבא החו"ב ליסודו והחו"ג למלכותו וכנ"כ יכוין להמשיך ד' מוחין דבינה כנז' ואח"כ יכוין לזווג ישסו"ת הראשונים דהיינו שאימא מעלה מ"ן שהם החכמות והחסדים ונותנתם לאבא ואבא משפיע בה מ"ד והם בינות וגבורות ומתלבשים המוחין הנז' בנה"י ואז יכוין להוציא ב' צלמי המוחין דאו"א שבנה"י דישסו"ת הראשונים ויורדים ומתלבשים באחור דכחב"ד ולהשאיר שם שרשי המוחין דכחב"ד ושארית המוחין יורדים ומתלבשים באחור דחג"ת ולהשאיר שם החג"ת דב' צלמים הנז' ושארית המוחין שהם הנה"י יכוין להמשיך בט"ס ונקרא צ' דצלם והם ישסו"ת הג' ובישסו"ת הג' נשארים שם המוחין דז"א דחיצוניות דפנימיות ואח"כ יכוין לזווג את או"א דפנימיות דחיצוניות שהמשכנו המוחין שלהם מתרין מזלין ועתה אנו מזווגים אותם בבחינת ב' פרצופי נה"י דכלים הפנימיים שלהם ואז נמשכים ד' מוחין דחכמה שבחב"ד דאבא החו"ב ליסודו והחו"ג למלכותו וכו' ע"ד הנז' ל בזווגי או"א דפנימיות דפנימיות או דחיצוניות דפנימיות ואין נגרע דבר עד שנמשכים המוחין ההם בישסו"ת הג' ובישסו"ת הג' נשארים שם המוחין דז"א דבחינת המפנימיות דחיצוניות כמש"כ בזווגים הנז' ועתה אחר כ"ז שזווגנו את או"א דג' בחינות דפנימיות דפנימיות דחיצוניות דפנימיות דפנימיות דחיצוניות עתה תחלת הכל צריך להחזיר המוחין שעלו למ"ן להחזירם לז"א ואח"כ ממשיכים ראשון ראשון תחילה ממשיכים משיסו"ת השלישיים את הו"ק דמוחין דגדלות דאו"א דפנימיות דפנימיות לחב"ד חג"ת דז"א ואח"כ ממשיכים את המוחין דאו"פ דגדלות דחיצוניות דפנימיות דאו"א מהישסו"ת השלישיים הנז' ונמשכים לחב"ד דז"א ואח"כ ממשיכים את המוחין דגדלות דאו"א דפנימיות דחיצוניות ג"כ מהישסו"ת הנז' לחבד חג"ת ונה"י דז"א כן נלע"ד פי' כוננת הסיודור שסדר לנו מו"ר השמ"ש ז"ל מש"כ אח"כ יכוין לזווג את או"א דחיצוניות דפנימיות דפנימיות דחיצוניות וכו' ר"ל שעומדים המוחין שלהם שם בתרין מזלין ומזווגין אותן כמש"כ:

אבל בספרו הקדוש ס' נה"ש די"ד ע"ד לא כתב כפי סדר הזה רק באופן אחר וז"ל בק"ש דתפלת שחרית דחול צריך לכוין לזווג או"א דפנימיות דפנימיות דאצילות בכלים דאח' דבינה בלחש וכו' ולהמשיך מצלם דאימא הו"ק שלהם לחב"ד חג"ת דז"א וכו' גם יכוין לזווג בכלים דאח' דחכמה ולהמשיך מצלם דאימא הו"ק שבו לחב"ד חג"ת דז"א וכו' גם יכוין לזווג את או"א דחיצוניות דפנימיות דכלים הפנימיים שלהם ולהמשיך כולם לחב"ד דז"א וכו' גם יכוין לזווג את או"א דפנימיות דחיצוניות דכלים הפנימיים שלהם ולהמשיך מצלם דאימא הו"ק לחב"ד חג"ת דז"א וכו' גם יכוין לזווג או"א דפנימיות דפנימיות דכלים האמצעיים

[לט:]

ביוצר

יכוין להחזיר המוחין ד-ל"מ דאבא שעלו למ"ן עם הנרנח"י והמקיפין:

אֱלֹהִים
יְהוָה

אֱלֹהִים
יְהוָה

אֱלֹהִים אֱלֹהִים
יְהוָה יְהוָה

אֱלֹהִים
יְהוָה

אֱלֹהִים
יְהוָה

אֱלֹהִים אֱלֹהִים
יְהוָה יְהוָה

אֱלֹהִים
יְהוָה

בינה

הה הה הה הה הה הה
הה הה הה הה הה הה
הה הה הה הה הה הה

חכמה

הי הי הי הי הי הי
הי הי הי הי הי הי
הי הי הי הי הי הי

הה הה

גבורות
יה

חסדים
יוד הא

הי הי

לחח"ן בג"ה דת"י דכחב"ד חג"ת דפרצוף ו"ק דמ"ה דמ"ה ודב"ן דחוי"ב דז"א (בר"ח גם דכתר):

בערבית

יכוין להחזיר המוחין ד-צ' דאבא שעלו למ"ן עם הנרנח"י והמקיפין:

אֱלֹהִים
יְהוָה

אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
יְהוָהנוּ יְהוָהנוּ

אֱלֹהִים
יְהוָה

בינה

א אל אלה אלהי אלהים

חכמה

אלף למד הי יוד מם

חוי"ג

אלף, אלף למד, אלף למד הי, אלף למד הי יוד,
אלף למד הי יוד מם

לחח"ן בג"ה דת"י דפרצוף ו"ק דמ"ה דמ"ה ודב"ן דבינה דז"א:

[כז]

ובק"ש דערבית חוץ מחזרת המוחין דו"ק שעלו למ"ן בתיבת אחד:

גם יכוין להמשיך חח"ן בג"ה דת"י דכחב"ד וחג"ת דפרצוף ו"ק דיש"ס עם ה-ל"מ צלם דמוחין דיניקה דנרנח"י דרוח דנשמה המלובש בתוכה עם נרנח"י דרוח דנשמה שהם ט' הוי"ו"ת ו-ט' אהי"ה ונקודותיהם כידוע שהם חיות ונשמות וחיות ונשמות דרוחות דנרנח"י דנח"י ודנרנח"י דרוח דנרנח"י דרוח דנשמה דמ"ה דמ"ה דמ"ה ודמ"ה דב"ן:

אֱהִיָּה
 יְהוָה

אֱהִיָּה
 יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה
 יְהוָה

אֱהִיָּה
 יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה
 יְהוָה

לחח"ן בג"ה דת"י דכחב"ד חג"ת דפרצוף ו"ק דמ"ה דמ"ה דמ"ה ודמ"ה דב"ן דבינה דז"א:

ועתה יכוין להמשיך הו"ק דמוחין דגדלות שהם חח"ן בג"ה דת"י דנה"י וחג"ת דחב"ד דנה"י (ביוצר דחו"ב) (ובערבית דבינה) (ובר"ח) גם דכתר) דתבונה עם המוחין דאו"פ ד-צ דצלם דנרנח"י (בערבית דנשמה) (ביוצר דחיה ונשמה) דב"ן דמ"ה ודב"ן עם המוחין דו"ק דגדלות שהם ד' שמות יה"ו ו-ד' שמות אה"י ו-ד' שמות אהו"ה ו-ד' שמות אה"ו דחו"ב וחו"ג דחו"ב וחו"ג עם הנרנח"י שלהם:

אֱהִיָּה*
 יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה
 יְהוָה

אֱהִיָּה
 יְהוָה

אֱהִיָּהוּ אֱהִיָּהוּ
 יְהוָהוּ יְהוָהוּ

אֱהִיָּה
 יְהוָה

[כח]

חו"ב וחו"ג דבינה דאימא	חו"ב וחו"ג דגבורות דאימא	חו"ב וחו"ג דחסדים דאימא	חו"ב וחו"ג דחכמה דאימא
אלף הי יוד	אלף הי וו	אלף הי וו הי	יוד הי ויו
אלף הי יוד	אלף הה וו	אלף הה וו הה	יוד הי ואו
אלף הא יוד	אלף הא וו	אלף הא וו הא	יוד הא ואו
אלף הה יוד	אלף הה ואו	אלף הה ואו הה	יוד הה וו

* א"ה בסידור הארוך הנרנח"י אלו דפנימיות דפנימיות הם בציור חו"ב וחו"ג. ועיין במש"ל בכונות העמידה:

לחח"ן בג"ה דת"י דחב"ד דפרצוף חב"ד דפנימיות דפנימיות דב"ן דמ"ה ודב"ן (ביוצר דחו"ב) (ובר"ח גם דכתר) * [דפר' חו"ב חו"ג [דחכמה] דכתר דנה"י דבינה דז"א דכלים פנימיים (ובמנחה דכלים אמצעיים),

לג' כלים דחכמה דז"א	לג' כלים דדעת דז"א	לג' כלים דבינה דז"א
יוד הי ואו הא	יוד הי ויו הי	אלף, אלף הא, אלף הא יוד, אלף והא יוד והא
י יה יהו יהוה	יוד הי ואו הי	אלף והא יוד והא
יוד הא ואו הא	יוד הה וו הה	אוה"י

ולהשאר שם בחב"ד המוחין דחג"ת, ולהוריד המוחין דנה"י לחג"ת דז"א

אוה"י	אוה"י והו"י	אוה"י והו"י
יהוה	יהוה והו"י	יהוה והו"י

חכמה	חסדים	גבורות	בינה
יוד הי ויו	אלף הי וו הי	אלף הי וו	אלף הי יוד
יוד הי ואו	אלף הה וו הה	אלף הה וו	אלף הי יוד
יוד הא ואו	אלף הא וו הא	אלף הא וו	אלף הא יוד
יוד הה וו	אלף הה ואו הה	אלף הה ואו	אלף הה יוד

לחח"ן בג"ה דת"י דפרצוף חב"ד דפנימיות דפנימיות דב"ן דמ"ה ודב"ן (ביוצר דחו"ב) (בערבית דבינה) (בר"ח גם דכתר) דפר' חו"ב חו"ג דכתר דנה"י דבינה דז"א דכלים פנימיים (במנחה כלים אמצעיים או בערבית כלים חיצוניים).

לג' כלי גבורה דז"א	לג' כלי ת"ת דז"א	לג' כלי חסד דז"א
י	יוד הה ואו הא	א, אל, אלו, אלוה
אלף, אלף למד, אלף למד הי, אלף למד הי יוד, אלף למד הי יוד מם	י יה יהו יהוה	אלוה
י"ו	י"ו	אלף למד

[מ.א.]

אח"כ יכוין להמשיך ב' צלמי המוחין דאו"פ הגדלות דחיצוניות דפנימיות דז"א. ** וגם יכוין להמשיך ב' צלמי ו"ק דמוחין דאו"מ כחב"ד דאו"מ דז"א. ובעמידה מתפשטין המוחין דו"ק דאו"פ דז"א בו"ק דאו"פ דחו"ב וכתר דז"א והחב"ד דמוחין מקיפין לכחב"ד דאו"מ דז"א ומתפשטין הו"ק דמוחין פקיפים בו"ק דאו"מ דחו"ב דז"א (בר"ח גם דכתר כידוע):

* עיין בנה"ש דל"ו ע"ב אות ט"ו.

◆ ענ"ה דף צ"ה ע"ב, הגהת השד"ה אות כ"ב.

הו"ק הגדלות דאימא דכל שורשי המוחין שבכתר נכנסים בשורש החכמה דכתר. וכן עד"ז כל העבודה עד תיבת באהבה, שאז כולם מסתלקים. לאחר מכן, כל שורש נכנס במקומו.

** עיין בפתח עינים דף כ"ד ע"ב אות כ"ט וז"ל שמעתי מקשים דלא נקט לבחינת ו"ק דמקיפים אלו דחיצוניות דפנימיות הנמשכים בק"ש בחינת זווג ע"ד הנז' בעמידה וכו'.

מהר"ר יוסף ויטל ז"ל עכ"ל, עוד כתב בדף ל"ב ע"ד אות ב' וז"ל ועוד אם כבר נמשכו המקיפים דו"ק בק"ש במלת אחד כמו שיראה הרואה א"כ מה ענין עתה כאן בעמידה שאנו ממשיכין חח"ן בג"ה דת"י דמקיפים הלא אינו להמשיך רק חב"ד דמקיפים, ברם לזה י"ל דבק"ש נמשכו ו"ק דמקיפים בחב"ד דז"א ולא נתפשטו הו"ק בו"ק דז"א רק כולם הם בחב"ד דז"א יחד, אבל עתה בעמידה נמשכים החב"ד דמקיפים דוקא ונעשו עתה ברישא דז"א כל בחינות המקיפים דחח"ן בג"ה דת"י, ומכיון שעתה הם מתפשטים בכל חח"ן בג"ה דת"י דז"א כתב להמשיך חח"ן בג"ה דת"י, והאמת אינו אלא חב"ד דמקיפים וזה מבואר בהקדמת כונה זאת בסידור דבחינת חיצוניות דפנימיות בק"ש וכו', אמנם זה צ"ל מנין לו לכוין עדי"ו הו"ק דמקיפים להמשיך בק"ש והג"ר בעמידה דמדרוש ד' דעמידה אשר מדבר בבחינה זאת דחיצוניות דפנימיות נראה שאינו מפורש עכ"ל. ואני הצעיר לא זכיתי להבין דב"ק בתירוץ שתירץ על מה שהקשה אם כבר נמשכו המקיפים דו"ק בק"ש במלת אחד א"כ מה ענין וכו' יען כי כל עיקר תירוץ אינו נראה במ"ש בסידור דכוונת העמידה להמשיך חח"ן בג"ה דת"י דחב"ד וחג"ת ונה"י דמקיפים דאו"א לחח"ן בג"ה דת"י דז"א, וכתב הוא ז"ל כי האמת אינו אלא חב"ד דמקיפים כל זה אינו מוכח מן סידור של העמידה ובפרט מסידור הקצר שלא כתוב רק חח"ן דמקיפים דאו"א לחח"ן דז"א וצ"ע. עוד צ"ל כי הרי במלת אבותינו כתוב בסידור וז"ל יכוין למסור עצמו על קידוש ה' וכו' ולזווג הפרצוף אמצעי ההוא ולהמשיך צלם דמוחין עם נרנח"י דאור מקיף עכ"ל מכאן משמע כי עתה היום הרת עולם מזווגים הפרצוף אמצעיות שלהם וממשיך צלם שלם דמוחין עם נרנח"י דאור מקיף דאו"א ל-י' ספירות דז"א ולא נזכרו כאן לא כחב"ד ולא הארה כמ"ש בזווג או"א דפנימיות דפנימיות כי הזווג הוא להאיר במוחין דאבא ובג"פ עילאין דאימא יען כי שם כתב הרב בפירוש כי צריכים זווג אחר מחדש במלת אבותינו להאיר במוחין דאבא ובג' פרקין עילאין דמוחין דאימא ולא כן כאן כי לא גילה לנו הרב כי זהו זווג אחר רק אנו רואים כי זהו הזווג הא' שלהם ונמשך מהם צלם שלם דמוחין עם נרנח"י דאו"מ וכו' עתה ולא קודם לכן, ועוד עיין מ"ש הרב בשער הכוונות מדרושי ד' דעמידה דף ל"ד ע"ב וז"ל ואמנם בעת יחוד הק"ש אז ניתנו בז"א בחינת המוחין בבחינת או"פ שלו וניתנו לו מצד זווג הבחינה החיצונה של או"פ דנה"י דאו"א גם ניתנו אז בבשכמל"ו מוחין לנוק' בבחינת או"פ שלה והיו מצד הבחינה החיצונה של או"פ דנה"י דז"א וכו' אבל עתה ע"י ברכת אבות אנו חוזרים שנית לזווג ולחבר את או"א בבחינת האמצעיות שלהם נמשך אור גדול למטה בז"א ונעשים בו מוחין אחרים בבחינת או"מ אל המוחין דאו"פ הראשונים שנעשו לו מזווג בחינת חיצוניות דאו"א וכו'. עוד שם ונחזור לענייננו כי הנה עתה בברכת אבות כוונתנו היא להמשיך או"מ אל המוחין דז"א מצד בחינת אמצעיות דאו"פ דאו"א וכמו שנבאר וכו' אבל עתה בתחלת ברכת אבות עדיין אין בז"א רק מוחין פנימיים מצד בחינת חיצוניות דנה"י דאימא אשר בכח אור הזה נכללו כל היכלי הבריאה כנז' עכ"ל. עוד שם כתב הרב וז"ל וא"כ נמצא כי עתה בברכת אבות מה שאנו עושין הוא זה כי בחינת המוחין דזו"ן אשר בתחילה ביחוד ק"ש היה בכינת או"פ הנה עתה הם בבחינת או"מ בין בז"א בין בנוק' עכ"ל. הרי בכל הדרוש הזה לא זכר הרב מאלו הו"ק דאו"מ דאו"א לאמר שנמשכים בק"ש וגם בנהר שלום דף כ"ה ע"א ודף י"ד ע"ד שנזכרו שם כל הזווגים דק"ש דבחינת הפנימיות דפנימיות דכלים הפנימיים ובחינת הפנימיות דחיצוניות ודחיצוניות דפנימיות דכלים הפנימיים ובחינת הפנימיות דפנימיות דכלים האמצעיים לא נזכרו מאלו הו"ק דמקיפים כלל ועיקר. וא"כ מזה נראה כי שר שלום ז"ל עלתה הסכמתו כמ"ש הרב ז"ל בדרוש ד' דברכת אבות ע"ש:

[כ.ב.]

חיצוניות דפנימיות

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

מוֹחַ בִּינָה דַאבָּא
כְּלוּל מַחוּ"ב וַחוּ"ג
אֵלֶּךָ הֵי יוּד הֵי
אֵלֶּךָ הֵי יוּד הֵי
אֵלֶּךָ הֵא יוּד הֵא
אֵלֶּךָ הֵה יוּד הֵה

מוֹחַ גְּבוּרוֹת דַאבָּא
כְּלוּל מַחוּ"ב וַחוּ"ג
אֵלֶּךָ הֵי וַיְו
אֵלֶּךָ הֵי וַאֵו
אֵלֶּךָ הֵא וַאֵו
אֵלֶּךָ הֵי וַו

מוֹחַ חֲסָדִים דַאבָּא
כְּלוּל מַחוּ"ב וַחוּ"ג
אֵלֶּךָ הֵי וַיְו
אֵלֶּךָ הֵי וַאֵו
אֵלֶּךָ הֵא וַאֵו
אֵלֶּךָ הֵי וַו

מוֹחַ חֲכָמָה דַאבָּא
כְּלוּל מַחוּ"ב וַחוּ"ג
יּוּד הֵי וַיְו
יּוּד הֵי וַאֵו
יּוּד הֵא וַאֵו
יּוּד הֵה וַו

מוֹחַ בִּינָה דַאימָא
כְּלוּל מַחוּ"ב וַחוּ"ג
אֵלֶּךָ הֵי יוּד
אֵלֶּךָ הֵי יוּד
אֵלֶּךָ הֵא יוּד
אֵלֶּךָ הֵה יוּד

מוֹחַ גְּבוּרוֹת דַאימָא
כְּלוּל מַחוּ"ב וַחוּ"ג
אֵלֶּךָ הֵי וַו
אֵלֶּךָ הֵה וַו
אֵלֶּךָ הֵא וַו
אֵלֶּךָ הֵה וַאֵו

מוֹחַ חֲסָדִים דַאימָא
כְּלוּל מַחוּ"ב וַחוּ"ג
אֵלֶּךָ הֵי וַו
אֵלֶּךָ הֵה וַו
אֵלֶּךָ הֵא וַו
אֵלֶּךָ הֵה וַאֵו

מוֹחַ חֲכָמָה דַאימָא
כְּלוּל מַחוּ"ב וַחוּ"ג
יּוּד הֵי וַיְו
יּוּד הֵי וַאֵו
יּוּד הֵא וַאֵו
יּוּד הֵה וַו

לְג' כְּלֵי בִינָה דז"א
אֵלֶּךָ, אֵלֶּךָ הֵא, אֵלֶּךָ הֵא יוּד,
אֵלֶּךָ וְהֵא יוּד וְהֵא
אֵלֶּךָ וְהֵא יוּד וְהֵא
אֵלֶּךָ וְהֵא יוּד וְהֵא

לְג' כְּלֵי דַעַת דז"א
יּוּד הֵי וַיְו הֵי
יּוּד הֵי וַאֵו הֵי
יּוּד הֵה וַו הֵה

לְג' כְּלֵי חֲכָמָה דז"א
יּוּד הֵי וַאֵו הֵא
יְיָ יְהוּ יְהוּה
יּוּד הֵא וַאֵו הֵא

אח"כ יכוין להמשיך ב' צלמי המוחין דאו"פ דגדלות דפנימיות דחיצוניות דאו"א שניהם לחח"ן בג"ה דת"י דחב"ד וחג"ת ונה"י דפנימיות דחיצוניות דחו"ב דז"א (בר"ח גם דכתר).

[מב:]

פנימיות דחיצוניות

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

מוח בינה דאבא
כלול מחו"ב וחו"ג
אלף הי ויו הי
אלף הי ויא הי
אלף הא ויא הא
אלף הה וו הה

מוח חסדים דאבא
כלול מחו"ב וחו"ג
אלף הי ויו הי
אלף הי ויא הי
אלף הא ויא הא
אלף הי וו הי

מוח חכמה דאבא
כלול מחו"ב וחו"ג
יוד הי ויו הי
יוד הי ויא הי
יוד הא ויא הא
יוד הה וו הה

מוח בינה דאימא
כלול מחו"ב וחו"ג
אלף הי יוד
אלף הי יוד
אלף הא יוד
אלף הה יוד

מוח חסדים דאימא
כלול מחו"ב וחו"ג
אלף הי וו
אלף הה וו
אלף הא וו
אלף הה ויא

מוח חכמה דאימא
כלול מחו"ב וחו"ג
יוד הי ויו
יוד הי ויא
יוד הא ויא
יוד הה וו

[מג:]

לג' כלים דבינה דז"א
אלף, אלף הא, אלף הא יוד,
אלף הא יוד ויא
אלף הא יוד ויא
אלף הה

לג' כלים דדעת דז"א
יוד הי ויו הי
יוד הי ויא הי
יוד הה וו הה

לג' כלים דחכמה דז"א
יוד הי ויא הא
י יהו יהוה
יוד הא ויא הא

יכוין להשאיר המוחין והנרנח"י דחב"ד בחב"ד דז"א ושארית המוחין והנרנח"י דג"ת ונהי"מ יכוין להמשיכם לחג"ת דז"א:

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּהוּ אֱהִיָּהוּ
יְהוָהוּ יְהוָהוּ

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

מוח בינה דאבא
כלול מחו"ב וחו"ג
אלף הי יוד הי
אלף הי יוד הי
אלף הא יוד הא
אלף הה יוד הה

מוח חסדים דאבא
כלול מחו"ב וחו"ג
אלף הי ויו
אלף הי ואו
אלף הא ואו
אלף הי וו

מוח חכמה דאבא
כלול מחו"ב וחו"ג
יוד הי ויו הי
יוד הי ואו הי
יוד הא ואו הא
יוד הה וו הה

[כנגד:]

מוח בינה דאימא
כלול מחו"ב וחו"ג
אלף הי יוד
אלף הי יוד
אלף הא יוד
אלף הה יוד

מוח חסדים דאימא
כלול מחו"ב וחו"ג
אלף הי וו
אלף הה וו
אלף הא וו
אלף הה ואו

מוח חכמה דאימא
כלול מחו"ב וחו"ג
יוד הי ויו
יוד הי ואו
יוד הא ואו
יוד הה וו

לג' כלי גבורה דז"א

יְהוָה

אלף, אלף למד, אלף למד הי,
אלף למד הי יוד, אלף למד הי יוד מם

יְהוָהוּ

לג' כלי ת"ת דז"א

יְהוָהוּ אֱהִיָּהוּ

יְהוָהוּ יְהוָהוּ

יְהוָהוּ

לג' כלי חסד דז"א

אֱהִיָּהוּ אֱהִיָּהוּ

אֱהִיָּהוּ אֱהִיָּהוּ

אֱהִיָּהוּ אֱהִיָּהוּ

יכוין להשאיר המוחין והנרנח"י דחג"ת בחג"ת דז"א ושארית המוחין והנרנח"י דנהי"מ יכוין להמשיך לנה"י דז"א:

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּיהוּ אֱהִיָּיהוּ אֱהִיָּיהוּ
יְהוָהוּ יְהוָהוּ יְהוָהוּ

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

מוח בינה דאבא
כלול מחו"ב וחו"ג
אלף הי יוד הי
אלף הי יוד הי
אלף הא יוד הא
אלף הה יוד הה

מוח חסדים דאבא
כלול מחו"ב וחו"ג
אלף הי ויו
אלף הי ואו
אלף הא ואו
אלף הי וו

מוח חכמה דאבא
כלול מחו"ב וחו"ג
יוד הי ויו הי
יוד הי ואו הי
יוד הא ואו הא
יוד הה וו הה

[כמד.]

מוח בינה דאימא
כלול מחו"ב וחו"ג
אלף הי יוד
אלף הי יוד
אלף הא יוד
אלף הה יוד

מוח חסדים דאימא
כלול מחו"ב וחו"ג
אלף הי וו
אלף הה וו
אלף הא וו
אלף הה ואו

מוח חכמה דאימא
כלול מחו"ב וחו"ג
יוד הי ויו
יוד הי ואו
יוד הא ואו
יוד הה וו

לג' כלי הוד דז"א
אֱהִיָּה
אֱהִיָּהוּ אֱהִיָּהוּ
אֱהִיָּהוּ אֱהִיָּהוּ

לג' כלי יסוד דז"א
יְהוָהוּ יְהוָהוּ
יְהוָהוּ יְהוָהוּ
שׁוֹן, שׁוֹן דלת, שׁוֹן דלת יוד
שׁוֹן דלת יוד

לג' כלי נצח דז"א
יְהוָהוּ
יְהוָהוּ יְהוָהוּ
יְהוָהוּ

בק"ש דיוצר:

יכוין למספר רומח באופן זה

יוד הי ויו הי יוד הי ואו הי יוד הא ואו הי יוד הה וו הה
 גי' רל"ב

ועם י"ו אותיות שרשם

יהוה יהוה יהוה יהוה

ועם ו' אלהי"ם דקטנות דאו"א

אלהים אלהים אלהים אלהים אלהים

גי' רומח

בק"ש דערבית:

יכוין למספר רומח באופן זה

ע"ב דס"ג יוד הי ואו הי יוד הי ואו הי

ע"ב דמ"ה יהוה יוד הא ואו הא

ע"ב דב"ן יהוה יהוה יהוה יהוה

גי' רי"ו

ועם ל"ב אלהי"ם

אלהים	אלהים	אלהים	אלהים
אלהים	אלהים	אלהים	אלהים
אלהים	אלהים	אלהים	אלהים
אלהים	אלהים	אלהים	אלהים
אלהים	אלהים	אלהים	אלהים
אלהים	אלהים	אלהים	אלהים
אלהים	אלהים	אלהים	אלהים
אלהים	אלהים	אלהים	אלהים

ועם ו' אלהים דקטנות דאו"א

אלהים אלהים אלהים אלהים אלהים

גי' רומח

[כבוד:]

ואומר בלחש - ברוך, שם כבוד מלכותו, לעולם ועד:

וְאֵלֵהֶבֶת (יכוין לקיים מצות עשה של אהבת ה') **אֵת יְהוָה אֱלֹהֵינוּ** יהוה ויהוה אהדוניה **אֵלֵהֶבֶת**
 (לא תשא) **בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מְאֹדְךָ:**
וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אֲנֹכִי מִצְוֶה הַיּוֹם (יפסיק מעט) **עַל־לְבָבְךָ:**
וּשְׁנַנְתָּם לְבִנְיָךְ וּדְבַרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ וּבְלַכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ
וּבְשֹׁכְבְךָ וּבְקוּמְךָ: וְקִשַּׁרְתָּם לְאוֹת עַל־יָדְךָ וְהָיוּ לְטוֹטְפוֹת בֵּין
עֵינֶיךָ: וְכִתַּבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתְךָ (לא תחמוד) **וּבְשַׁעֲרֶיךָ:**

וְהָיָה אִם־שָׁמַעַתְּ תִשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אֲנֹכִי מִצְוֶה
אִתְּכֶם הַיּוֹם (יפסיק מעט) **לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה** יהוה ויהוה אהדוניה
אֱלֹהֵיכֶם (יבטא היטב את העי"ן) **וּלְעֲבֹדוֹ בְּכָל־לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם:**
וְנָתַתִּי מִטֶּרֶם־אֲרַצְכֶם בְּעֵתוֹ יוֹרֵה וּמְלַקֹּשׁ וְאֶסַּפְתִּי דַגְּיֶיךָ
וְאֶכְלֵת וּשְׁבַעְתָּ: הַשְּׂמֵרוּ לָכֶם בְּזֶן יַפְתָּה לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם
וְעַבַּדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם: וְזָרָה (יפסיק מעט)
אֶת־יְהוָה יהוה ויהוה אהדוניה **בְּכֶם וְעֲצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה מִטֶּר**
וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ וְאֶבְדַּתֶּם מִהֲרָה (לא תרצח) **מֵעַל**
הָאָרֶץ הַטְּבֵּה אֲשֶׁר יְהוָה יהוה ויהוה אהדוניה **נָתַן לָכֶם: וּשְׁמַתֶּם אֶת־דְּבָרֵי**
אֱלֹהֵי עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־נַפְשְׁכֶם וְקִשַּׁרְתֶּם אִתְּם לְאוֹת עַל־
יָדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטְפוֹת בֵּין עֵינֵיכֶם: וְלִמְדַתֶּם אִתְּם אֶת־בְּנֵיכֶם
לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ וּבְלַכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשֹׁכְבְךָ וּבְקוּמְךָ:
וְכִתַּבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעֲרֶיךָ:

לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וְיַמֵּי בְנֵיכֶם (כבד את אביך) **עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר**
נָשַׁבַע יְהוָה יהוה ויהוה אהדוניה **לְאַבְתֵּיכֶם לָתֵת**
לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ:

וַיֹּאמֶר יְהוָה^{יְהוָה וְיִהְיֶה אִתּוֹ כָּל} אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל לְאָמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִית עַל־כַּנְּפֵי בְגָדֵיהֶם לְדָרְתָם וְנָתַנּוּ עַל־צִיצִית הַכַּנָּף פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִית וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה^{יְהוָה וְיִהְיֶה אִתּוֹ כָּל} וְעָשִׂיתֶם אֹתָם (יכוין לקיים מצות לא תעשה שלא לתור אחרי מחשבת הלב למינות ואחרי ראות העיניים לזנות) וְלֹא־תִתְּוֹרוּ (לא תנאף) אַחֲרַי לְבַבְכֶם וְאַחֲרַי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אֲתֶם זָנִים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ (זכור את יום השבת) וְעָשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתַי וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה^{יְהוָה וְיִהְיֶה אִתּוֹ כָּל} אֱלֹהֵיכֶם (יכוין לקיים מצות עשה של זכירת יציאת מצרים) אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם לְהִיּוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה^{יְהוָה וְיִהְיֶה אִתּוֹ כָּל} אֱלֹהֵיכֶם: (לא תענה ברעך) [אַמֶּת:]

יזהר לסיים "אני ה' אלהיכם אמת" עם הש"ץ בחד ומלת אמת יאמר אותה עם הקהל בקול רם (גם הש"ץ יאמר אותה בלחש), ואחר כך ישתוק וישמע מהש"ץ כשהוזר לומר "ה' אלהיכם אמת" ויכוין לצאת ידי חובה באמירתו. ואם לא הספיק לגמור עם הש"ץ או שהוא מתפלל ביחיד, אז אחרי שגומר אני ה' אלהיכם אמת יחזור לומר ה' אלהיכם אמת, כדי להשלים מגין רמ"ח תיבות של ק"ש כמגין איבריו של האדם:

(וחוזר החזן) **יְהוָה^{יְהוָה וְיִהְיֶה אִתּוֹ כָּל} אֱלֹהֵיכֶם אַמֶּת:**

וְאִמְוָנָה כָּל זֹאת וְקָיָם עָלֵינוּ. כִּי הוּא יְהוָה^{יְהוָה וְיִהְיֶה אִתּוֹ כָּל} אֱלֹהֵינוּ וְאִין זִוְלָתוֹ. וְאַנְחֵנוּ יִשְׂרָאֵל עַמּוֹ. הַפּוֹדֵנוּ מִיַּד מְלָכִים. הַגָּאֵלְנוּ מִלְּפָנָיו מִכָּף כָּל עָרִיצִים. הָאֵל הַנִּפְרָע לָנוּ מִצְרֵינוּ. הַמְשַׁלֵּם גְּמוּלָה לְכָל אוֹיְבֵי נַפְשֵׁנוּ: הַשֵּׁם נַפְשֵׁנוּ בַחַיִּים וְלֹא נָתַן לְמוֹט רְגְלָנוּ. הַמְדַרְיֵכֵנוּ עַל בְּמוֹת אוֹיְבֵינוּ. וְיָרַם קַרְנֵנוּ עַל כָּל שׂוֹנְאֵינוּ. הָאֵל הַעוֹשֶׂה לָנוּ נִקְמָה בַּפְּרָעָה. בְּאוֹתוֹת

וּבְמוֹפְתֵימָם בְּאֲדַמַת בְּנֵי חָם. הַמִּכָּה בְּעִבְרַתּוֹ כָּל בְּכוֹרֵי
 מִצְרַיִם. וַיִּזְצֵא אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל מֵתוֹכָם לְחִירוֹת עוֹלָם.
 הַמַּעֲבִיר בְּנָיו בֵּין גְּזָרֵי יַם סוּף. וְאֶת רוֹדְפֵיהֶם וְאֶת
 שׂוֹנְאֵיהֶם בְּתַהוֹמוֹת טַבַּע. רְאוּ בְנֵים אֶת גְּבוּרַתּוֹ שִׁבְחוּ
 וְהוֹדוּ לְשִׁמּוֹ. וּמַלְכוּתוֹ בְּרִצּוֹן קָבְלוּ עָלֵיהֶם. מִשֵּׁה וּבְנֵי
 יִשְׂרָאֵל לָךְ עָנּוּ שִׁירָה בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כָּלָם. מִי
 כַּמִּכָּה בְּאֵלִים יְהוָה^{יהוה הוא ויחיה אדון הכל} יְהוָה^{יהוה הוא ויחיה אדון הכל} מִי כַּמִּכָּה נְאֻדָר בְּקִדְשׁ. נֹרָא
 תַּהֲלֵת עֲשֵׂה פְלֵא: מַלְכוּתְךָ יְהוָה^{יהוה הוא ויחיה אדון הכל} אֱלֹהֵינוּ רְאוּ
 בְּנֵיךְ עַל הַיָּם יַחַד כָּלָם הוֹדּוּ וְהַמְלִיכוּ וְאָמְרוּ יְהוָה^{יהוה הוא ויחיה אדון הכל}
 יַמְלֵךְ לְעוֹלָם וָעֶד: וְנֹאמַר כִּי פָדָה יְהוָה^{יהוה הוא ויחיה אדון הכל} אֶת
 יַעֲקֹב. וּגְאָלוֹ מִיַּד חֲזָק מִמֶּנּוּ: בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה^{יהוה הוא ויחיה אדון הכל}
 גֵּאֵל יִשְׂרָאֵל:

הַשְׁכִּיבֵנו אָבִינוּ לְשָׁלוֹם,
וְהַעֲמִידֵנוּ מִלְּפָנֶיךָ
לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם, וּפְרוּשׁ
עֲלֵינוּ סֶפֶת שְׁלוֹמְךָ וְתַקְנֵנוּ מִלְּפָנֶיךָ
בְּעֲצָה טוֹבָה מִלְּפָנֶיךָ, וְהוֹשִׁיעֵנוּ
מִהֲרָה לְמַעַן שִׁמְךָ וְהַגֵּן בְּעַדֵּנוּ.

וְהִסַּר מֵעֲלֵינוּ מַכַּת אוֹיֵב. דְּבַר. חֶרֶב. חוֹלִי. צָרָה. רָעָה. רָעָב.
 וְיָגוֹן. וּמִשְׁחִית. וּמִגִּפָּה. שְׁבוּר. וְהִסַּר הַשִּׁטָּן
 מִלְּפָנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵינוּ. וּבְצֵל כְּנַפֶּיךָ תִּסְתִּירֵנוּ. וּשְׁמוֹר צְאֲתָנוּ
 וּבוֹאֵנוּ לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם: כִּי אֵל
 שׂוֹמְרָנוּ וּמְצִילָנוּ אַתָּה מִכָּל דְּבַר רָע וּמִפְּנֵי לִילָה.
 בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה^{יהוה הוא ויחיה אדון הכל} שׂוֹמֵר אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל לְעַד, אָמֵן:

פירוט כוונות אמן דברכות וקדיש					
ג' אותיות אמן	ע"י הארת יסוד אימא	ג' ס"ג עולים קפ"ט	אר"ך - ב' א"ל מלאים	פב"פ ב' מ"ה	חיבוק/נישוק
ת"ת דו"א כוח א דוא"ו דמ"ה יש צו כו"ה	ע"י הכרת יסוד דאימא נעשה חיבור ושילוב ת"ת-כו"ה, עם כתר-אדני [ואין לורך לכיין בחיבור האלפין] בברכות החיבור אב"א ובחזרת העמידה: פכ"פ וברשימו דאב"א	ניקוד ו' אותיות ראשונות עולה צ"ח, עם כו"ה אדני [בלי ניקוד] שטולים צ"א עולה הכל קפ"ט. יֵאֱהֲדוּנְהִי זר"ן עולים לנכ"י דאימא ומקבלים ג' ס"ג שסס ג' מוחין חב"ד מלוכשים צנכ"י דאימא.	כשנוסף על קפ"ט ניקוד ה' י שסס ל, ועם צ' כוללים דכו"ה אדני, עולה הכל אר"ך יֵאֱהֲדוּנְהִי זר"ן עולים לח"א ומקבלים צ' ח"ל מלאים. אלף למד. אלף למד מפנים דא"א ועי"ז חזרים זר"ן פכ"פ	זר"ן [שכיו כו"ה אדני מנוקדים ומשולבים] נעשו צ' שמות מ"ה. ז"ח יוד הא ואו הא נוק' יוד הא ואו הא צ' מ"ה עם כולל עולים כו"ה אדני, שצבס נכוין בחיצוק ועשוק לזכלן.	בקדיש-חיבוק נוק' קודמת לד"א איִדהנוּיה בברכות-נשיקין ראשונים ד"א קודם לנוק' יֵאֱהֲדוּנְהִי בחזרה-נשיקין שניים זר"ן נשיקים זה לזה כחזא יֵאֱהֲדוּנְהִי
יסוד דו"א דעת דנוק' יסודו דענה מ אדני	חיבור ושילוב יסודו עם דענה יהוה אדני יֵאֱהֲדוּנְהִי	מוחין יוד הי ואו הי חב"ד יוד הי ואו הי מאימא יוד הי ואו הי יֵאֱהֲדוּנְהִי ↑ ועי"ז חזרים זר"ן פכ"פ	אלף למד. אלף למד מפנים דא"א יֵאֱהֲדוּנְהִי ↑ ועי"ז חזרים זר"ן פכ"פ	ז"ח יוד הא ואו הא נוק' יוד הא ואו הא	בקדיש-חיבוק איִדהנוּיה בברכות-נשיקין ראשונים יֵאֱהֲדוּנְהִי בחזרה-נשיקין שניים יֵאֱהֲדוּנְהִי
אור שבין גו"ה דו"א ן יהוה	חיבור ושילוב אור שבין עם גופא גו"ה דו"א דנוק' יהוה אדני יֵאֱהֲדוּנְהִי	מוחין יוד הי ואו הי חב"ד יוד הי ואו הי מאימא יוד הי ואו הי יֵאֱהֲדוּנְהִי ↑ ועי"ז חזרים זר"ן פכ"פ	אלף למד. אלף למד מפנים דא"א יֵאֱהֲדוּנְהִי ↑ ועי"ז חזרים זר"ן פכ"פ	ז"ח יוד הא ואו הא נוק' יוד הא ואו הא	בקדיש-חיבוק איִדהנוּיה בברכות-נשיקין ראשונים יֵאֱהֲדוּנְהִי בחזרה-נשיקין שניים יֵאֱהֲדוּנְהִי

בס"ד **כוונות אמן בקיצור** שבט תשע"א

קדיש - חיבוק | ברכות - נישוק א' | חזרה - נישוק ב' | **אֵיִדהנוּיה** | **יֵאֱהֲדוּנְהִי** | **יֵאֱהֲדוּנְהִי**

ד"א **יוד הא ואו הא** } זר"ן נהיים שם מ"ה,
נוק' **יוד הא ואו הא** } ע"ה בגי' אמ"ן

זר"ן חזרים פנים בפנים

אלף למד. אלף למד
זר"ן עולים לא"א ומקבלים ש"ע נהורין מפניו
עם ניקוד ב' אותיות אחרונות
וב' כוללים רופנו לגי' אר"ך
יֵאֱהֲדוּנְהִי

יוד הי ואו הי מוחין מאימא
ג' x ס"ג (בגי' קפ"ט)
יוד הי ואו הי
זר"ן עולים לאימא ומקבלים חב"ד בלבושי נה"י
אותיות עם ניקוד בגי' קפ"ט
יֵאֱהֲדוּנְהִי

יֵאֱהֲדוּנְהִי חיבור ע"י הארה מיסוד דאימא

יֵהוּה אַדְנִי ת"ת דו"א	יֵהוּה אַדְנִי כתר דנוק'	יֵהוּה אַדְנִי מ דו"א	יֵהוּה אַדְנִי מ דו"א	יֵהוּה אַדְנִי מ דו"א	יֵהוּה אַדְנִי אור שבין ת"ת נו"ה דו"א דנוק'
--------------------------------------	---------------------------------------	------------------------------------	------------------------------------	------------------------------------	---

↑

בברכות: החיבור אב"א
בחזרת העמידה: פכ"פ וברשימו דאב"א

שָׁמוּ נוק' מולבישה לז"א	וּבְרוּךְ נוק' מולבישה לז"א	הוּא אימא מולבישה לאבא	בְּרוּךְ אימא מולבישה לאבא
יֵהוּה אַדְנִי נוק'	יֵהוּה אַדְנִי ז"א	יֵהוּה אַדְנִי אימא	יֵהוּה אַדְנִי אבא